

מסורת הש"ס

סוכה פרק ראשון סוכה

ב.

עין משפט
נר מצוה

א [ומי] פיה מה' סוכה
כלי טושע ארית סי'
מקטע פניו:
קבץ ב ב מ' מ' מ' מ'
מחלסת כלס
הלס א:

לעזי רש"י

פוייל (פוייל).
סב של קנא סוכ.
יזיק. אנכון.
לישקא. ריך (נמח).
בולרס (בולרולא).
שק של ידועים ומשמש
לחם גם לשכירה.

רבינו חננאל

ומקטעין אי הכי ר'
אליעזר אחת קטנה ואחת
גדולה היה לו לומר,
כלומר דין הקטנה כדון
הגדולה סתמא לסיכון.
ועוד הא אשכחן בהרא
דרי אליעזר לחומר דוא,
דהניא מחצלת קנים גדולה
מסככין בה, ר' אליעזר
אומר אם אינה מקבלת
טמא (מסככין בה).
אלא אמר רב פפא כולי
דמסא קטנה לא פליגי
דמסא לשכיבה, כי פליגי
בגדולה, גמא קמא דבר
סתם גדולה לסיכון ור'
אליעזר סבר סתם גדולה
נמי לשכיבה, והכי קתני ר'
אליעזר אומר אחת גדולה
ואחת קטנה, סתם עשייתן
לשכיבה עד שיפירש לשם
סיכון. חט רבנן מחצלת
של שיפה ושל גמי, גדולה
מסככין בה קטנה אין
מסככין בה, ושל קנים
ושל חילין, גדולה מסככין
בה ארונה אין מסככין
בה, (ר' יוסי) ר' ישימאל
בר יוסי אומר משום
אביי אחת זו ואחת זו
היה, וכן היה
ר' דוסא אומר כדבריו.
תנן הבה כל החוצלות
טמאות טמא מת דברי ר'
דוסא, וחכמים אומרים אף
מדרס, דבתנן במסכת נדה
כל המטמא מדרס טמא
טמא מת, מאי חוצלות,
אמר ר' אבא מובלי,
פ' עושין כמין ייעוצת
צורת ואחר כך תפסין
אותו ועושין פה כפיפות
וכסויין, ריש לקיש אמר
מאי חוצלות, מחצלות
משם, ואמר הריני כפרת
ר' חייא ובניו, שבתחלה
נשתבחה תורה מישראל
עלה עזרא מבבל ויסדר,
והוא הדין לכל העומאות
אמר, לא נחלק ר' דוסא
וחכמים על המחצלות
של אושא

אחת קטנה ואחת גדולה טביע' ליה. פירש בקונטרס דליפסא
גרסין ובמסכתין גרסין אחת קטנה ואחת גדולה ופריך
לדחת גדולה ואחת קטנה מיבעי ליה דדרך התנאים בכל מקום
דהוא דפשיטא ליה מני כרישא דתנן כ"ה (דף נט): אחד יבנה
ואחד כל מקום שיש בו בית דין ובבבא

קמא (דף נ): אחד החופר בור ואחד
החופר שית ומערה ובמסכת סוטה
(דף מג.) אחד הבונה ואחד הלוקח
ואחד היושב וטובה מן הסתם גבי
מערכי מלחמה ונראה דאין ראייה
מזר וזונה לכלל דחי נמי מן
בסנהדרין (דף לג.) אחד דיני ממונות
ואחד דיני נפשות דכרישא ומקירה
ומן נמי צפ' החולץ (יבמות מה.) גבי
הנכנס אחד בתולות (וואחד קטנות)
ואחד בעולות ובפרק הכא על
יבמות (שם דף נג.) אחד המערה
ואחד הגומר ובפרק המפקד (נ"ב
דף מ.) מניא אחד הלוקח ואחד
המפקד לפקטין ומפרש הסתם כי
היכי דמפקד מקבל פקטין לוקח נמי
מקבל פקטין ככל הני מוצרי הפשוט
באחרונה אלל הדיא דיבנה ראייה
היא דלפי תנא קמא שזמר אין
מוקעין אלל דיבנה גבי מקדרי ליה
אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו
בית דין וכן ביבמות פרק האשם (דף
קטו.) דקאמרי בית הלל לא שמענו
אלל בבאיה מן הקציר בלגד אמרו
לכו ג"ס אחת באה מן הקציר ואחת
באה מן היתים וה"ל חזיר ת"ק מחצלת
גדולה ועל זה שייך לאדורי אחת היא
גדולה ואחת היא קטנה כלומר כמות
היא הקטנה ואינה חלוקה לדין שני:
של שיפה ושל גמי. כפיסא פליגי
ר' דוסא ורבנן בשל קנים ושל
חילת משמע בשל שיפה ושל גמי לא
פליגי ואלא אשכחן כדריא דפליגי בשל
גמי לענין מדרס והא דלא מני ליה
הכא לתנן דלמך מאי חוללות מוזלי
ינחא דאין זה מחצלת ואפילו לריש
לקיש דלמך מחצלת ממש לא מני
לה הכא משום דלא אימשיג הכא אלל
לאשמועינן צמק מכתן וצמא אין
מסכין: וישל חייא. בקטנה
מיירי: תנן הבה כל החוצלות.
משנה במסכת עדיות פרק שלישי
מיטמא טומאת מת בדלית ליה
דגנפא מוקמי לה דחשיב בית קיבול
וע"ג דפשוטי כלי עץ הרחבים
העשויים להניח עליהם דבר קדש של
נחומין מטמאין מדרבנן כדאמר פרק
המוכר את הבית (נ"ב דף קט.) הכא היכא דלית להו
גדנפא עשין לסיכון: עלה ה"ל מבבא ויסדרה. שלמד
משמיעה ואבטליין כדאיתא בפסחים פרק אלו דברים (דף סו.):

חזין

דקמי גדולה מסככין בה קטנה אין מסככין בה ואין חילוק בין גדולה לארונה. אלל של קנים הן קשים וכן של חילת לשק"א והקלת שלה
עב: גדולה. מעשה עצות וקליעה מסככין בה אפי' קטנה דאיהא לשכיבה לפי שהיא עבה ואינה חלקה ועץ שלהן קשה: ארונה אין
מסככין בה. דקמחא לשכיבה דלא היו רגילין לארונה אלל לשכיבה שמהא חלקה ונוחה: כל הפוללו. לקמן מפרש מאי היא: מעמאות
עמא מת. כלומר כלי הם מן הסתם ומקבלות טומאה. והאי דנקט עמא מת משום דעבי אפלוגי במדרס שהוא אב הטומאה נקט נמי טמא
מת שהוא אב הטומאה והכי קאמר החוללות כלי הם לטומאה אלל אינם מיוחדות לשכיבה "שהן נעשות אב הטומאה במדרס הזו ואין אחת מואל
שיהו אב הטומאה אלל ע"י המת עלמו שיהיו הן טמאות מת דברי ר' דוסא: וחכמים אומרים טמאות מדרס. על ידי מדרס נעשות אב
הטומאה לפי שעשויות לשכיבה: מדרס אין עמא מת לא. בתמיה: והתנן כל המטמא מדרס מטמא עמא מת. והוא הדין לכל הטומאות
כגון טוגע בשרך ובגבילה. והאי דנקט טמא מת משום דבבא הטומאה מיירי והכי קאמר כל הנעשה אב הטומאה על ידי מדרס נעשה אב
הטומאה כשהוא עמא מת דאין לך מיטמא מדרס אלל המיוחד לשכיבה ויפין דעבי (שם) לשמיע כלל הוא וכל שהוא כלי למדרס מיטמא בכל
טומאה ואפילו הוא פשוטי כלי עץ דליפני ליה בק"ו במסכת שבת (דף מד.) מפך במת מנין ודין הוא כו'. וסיפא דהדיא משנה ויש שהוא
מטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס והיינו מה שהוא כלי אלל אינו מיוחד לשכיבה דמטמא בכל טומאות חוץ מטומאת מדרס שאם שזכ עליו
הזו ולא נגע בו טהור דלגבי מדרס מיוחד לך נענין כדאמרי' י' יאל זה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו: אימא אף במדרס. שכלי הן ועשוין
לשכיבה: מוזלי. בולרס ועשי לרועה להניח תחת ראשו ולשכב: הריני פסר. יסריין הבאין עלי לכפרתו של ר' חייא ובניו יהיו ולשון כבוד
הוא זה כשהוא מוצר מאי או רבו לאחר מיתתו י"ל ק"ו: כשנפסקה סורה מישראל. לא נשתבחה כולה קאמר אלל הלכות שבויות מניי במיתר
שהיו ראשי ארץ ישראל כדאמרי' בפסחים כאלו דברים (דף סו.): עלה הלל הכנלי. שמיים שגלה יבניה החרש והמסגר עמו הייתה ישיבה מאיה בבבל:
שהן

והכי קאמר. עשאה לשכיבה כדריא
בה ואם אנו יכולין לומר דהא שיהא לסיכון והכי דמי כגון דלא
פירש מסככין בה ואינה מקבלת טומאה. ובגדולה כולי עלמא לא
פליגי דסתמא לסיכון דבין תנא קמא ובין ר' אליעזר תנא

והכי קאמר מחצלת הקנים גדולה עשאה
לשכיבה מקבלת טומאה ואין מסככין בה
טעמא דעשאה לשכיבה הא סתמא נעשה
כמי שעשאה לסיכון מסככין בה (קטנה עשאה
לסיכון מסככין בה טעמא דעשאה לסיכון הא
סתמא נעשה כמי שעשאה לשכיבה ואין
מסככין בה) ואתא ר' אליעזר למימר אחת קטנה
ואחת גדולה סתמא כשרה לסיכון אמר ליה
אביי אי הכי ר' אליעזר אומר אחת קטנה
ואחת גדולה אחת גדולה ואחת קטנה מיבעי
ליה ועוד כי פליגי בגדולה הוא דפליגי ורבי
אליעזר לחומר דתניא (מחצלת הקנים
בגדולה מסככין בה ר' אליעזר אומר) יאם
אינה מקבלת טומאה מסככין בה אלא אמר
רב פפא בקטנה כולי עלמא לא פליגי
דסתמא לשכיבה כי פליגי בגדולה ת"ק סבר
סתם גדולה לסיכון ורבי אליעזר סבר סתם
גדולה נמי לשכיבה ומאי עשאה לשכיבה
דקאמר הכי קאמר סתם עשייתה נמי
לשכיבה עד דעביד לסיכון ת"ר (מחצלת
של שיפה ושל גמי גדולה מסככין בה קטנה
אין מסככין בה של קנים ושל חילת גדולה
מסככין בה ארונה אין מסככין בה רבי
ישמעאל בר' יוסי אומר משום אביו אחת זו
ואחת זו מסככין בה וכן היה רבי דוסא
אומר כדבריו תנן הבה כל החוצלות
מטמאין טמא מת דברי ר' דוסא וחכמים
אומרים מדרס מדרס אין טמא מת לא והא
אנן תנן "כל המטמא מדרס מטמא טמא
מת אימא יאף מדרס מאי חוצלות אמר רב
אבדימי בר המדורי מרובלי מאי מרובלי
אמר ר' אבא מובלי ר' שמעון בן לקיש
אומר מחצלות ממוש ואודא ריש לקיש
למעמיה דאמר ריש לקיש הריני כפרת רבי
חייא ובניו שבתחלה כשנשתבחה תורה
מישראל עלה עזרא מבבל ויסדר חזרה
ונשתבחה עלה הלל הבבלי ויסדר חזרה
ונשתבחה עלו רבי חייא ובניו ויסדרה
וכן אמר רבי חייא ובניו לא נחלקו
רבי דוסא וחכמים על מחצלות של אושא
שהן

המוכר את הבית (נ"ב דף קט.) הכא היכא דלית להו
גדנפא עשין לסיכון: עלה ה"ל מבבא ויסדרה. שלמד
משמיעה ואבטליין כדאיתא בפסחים פרק אלו דברים (דף סו.):

דקמי גדולה מסככין בה קטנה אין מסככין בה ואין חילוק בין גדולה לארונה. אלל של קנים הן קשים וכן של חילת לשק"א והקלת שלה
עב: גדולה. מעשה עצות וקליעה מסככין בה אפי' קטנה דאיהא לשכיבה לפי שהיא עבה ואינה חלקה ועץ שלהן קשה: ארונה אין
מסככין בה. דקמחא לשכיבה דלא היו רגילין לארונה אלל לשכיבה שמהא חלקה ונוחה: כל הפוללו. לקמן מפרש מאי היא: מעמאות
עמא מת. כלומר כלי הם מן הסתם ומקבלות טומאה. והאי דנקט עמא מת משום דעבי אפלוגי במדרס שהוא אב הטומאה נקט נמי טמא
מת שהוא אב הטומאה והכי קאמר החוללות כלי הם לטומאה אלל אינם מיוחדות לשכיבה "שהן נעשות אב הטומאה במדרס הזו ואין אחת מואל
שיהו אב הטומאה אלל ע"י המת עלמו שיהיו הן טמאות מת דברי ר' דוסא: וחכמים אומרים טמאות מדרס. על ידי מדרס נעשות אב
הטומאה לפי שעשויות לשכיבה: מדרס אין עמא מת לא. בתמיה: והתנן כל המטמא מדרס מטמא עמא מת. והוא הדין לכל הטומאות
כגון טוגע בשרך ובגבילה. והאי דנקט טמא מת משום דבבא הטומאה מיירי והכי קאמר כל הנעשה אב הטומאה על ידי מדרס נעשה אב
הטומאה כשהוא עמא מת דאין לך מיטמא מדרס אלל המיוחד לשכיבה ויפין דעבי (שם) לשמיע כלל הוא וכל שהוא כלי למדרס מיטמא בכל
טומאה ואפילו הוא פשוטי כלי עץ דליפני ליה בק"ו במסכת שבת (דף מד.) מפך במת מנין ודין הוא כו'. וסיפא דהדיא משנה ויש שהוא
מטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס והיינו מה שהוא כלי אלל אינו מיוחד לשכיבה דמטמא בכל טומאות חוץ מטומאת מדרס שאם שזכ עליו
הזו ולא נגע בו טהור דלגבי מדרס מיוחד לך נענין כדאמרי' י' יאל זה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו: אימא אף במדרס. שכלי הן ועשוין
לשכיבה: מוזלי. בולרס ועשי לרועה להניח תחת ראשו ולשכב: הריני פסר. יסריין הבאין עלי לכפרתו של ר' חייא ובניו יהיו ולשון כבוד
הוא זה כשהוא מוצר מאי או רבו לאחר מיתתו י"ל ק"ו: כשנפסקה סורה מישראל. לא נשתבחה כולה קאמר אלל הלכות שבויות מניי במיתר
שהיו ראשי ארץ ישראל כדאמרי' בפסחים כאלו דברים (דף סו.): עלה הלל הכנלי. שמיים שגלה יבניה החרש והמסגר עמו הייתה ישיבה מאיה בבבל:
שהן

והכי קאמר. עשאה לשכיבה כדריא
בה ואם אנו יכולין לומר דהא שיהא לסיכון והכי דמי כגון דלא
פירש מסככין בה ואינה מקבלת טומאה. ובגדולה כולי עלמא לא
פליגי דסתמא לסיכון דבין תנא קמא ובין ר' אליעזר תנא
גדולה ואמרין דסתמא לסיכון כי
פליגי בקטנה תנא קמא שיער
לקטנה ולא תנייה משום דסבר
גדולה הוא דאמרת בה סתמא
לסיכון הא קטנה סתמא לשכיבה:
ואתא ר' אליעזר למימר. קטנה
בגדולה דאם עשאה לשכיבה כדריא
ומקבלת טומאה ואין מסככין בה ואם
יש לומר דהא שיהא לסיכון והכי דמי
כגון שעשאה סתם מסככין בה ואין
מקבלת טומאה: אי הכי. דברי
אליעזר קטנה בגדולה אחת לאשמועינן
אחת גדולה ואחת קטנה בתמיה דכי
תנא הכי משמע דגדולה קטנה אחת
לאשמועינן כך כמותה הנרמא. ולי
נראה איפסא דגרסינן בתמיה אחת
קטנה ואחת גדולה והכי פריך אחת
גדולה ואחת קטנה מיבעי ליה. דלי
כדגרסינן לה לא ידענא פירכא מאי
היא דלחת גדולה ואחת קטנה משמע
קטנה בגדולה דהכי משמע אחת היא
הגדולה ואחת היא הקטנה כלומר
כמות היא ואינה חלוקה לדין שני. וכן
דרי התנאים בכל מקום דהדיא
דפשיטא ליה תנא כרישא ואינו השני
כנאל לאשמועינן שהוא שיהו לו הוא
שונה לחזיו דבתנן כ"ה (דף נט):
אחד יבנה ואחד כל מקום כו' ובבבא
קמא (דף נ): אחד החופר בור ואחד
החופר שית ומערה כו' ובמסכת סוטה
(דף מג.) אחד הבונה ואחד הלוקח
ואחד היושב וטובה מן הסתם גבי
מערכי המלחמה הכי: אס אינה
מקבלת טומאה. כלומר אס בפירוש
עשאה לסיכון אין אי לא לא. אלמא
לתנא קמא סתם גדולה לסיכון ולר'
אליעזר סתמא לשכיבה: אלל אמר
רב פפא כו'. ומאי עשאה לשכיבה
דקמי בגדולה דברי אליעזר הכי
קאמר עיקר עשייתה לשכיבה עד
דעביד ליה לסיכון כו' ומילתיה דתנא
קמא הכי מפרש כדלוקמחא
מעיקרא רישא בגדולה דקמי כדריא
וסיפא בקטנה והכי קאמר ואם קטנה
היא ועשאה בפירוש לסיכון מסככין
בה סתמא לשכיבה ואחא ר'
אליעזר למימר אף גדולה שיהא
לקטנה דכי עביד לה סתם הוי עשאה

לשכיבה ומקבלת טומאה ואין מסככין בה אלל עשאה בפירוש לסיכון
מסככין בה ואינה מקבלת טומאה: שיפה. פוייל: גמי. יוסיק
דון רכין הלכך סתם קטנה יש בהן לשכיבה לא שנה גדולה מעשה
שרשרות שהיא עבה ואינה חלקה לא שנה ארונה שהיא חלקה והיינו
דקמי גדולה מסככין בה קטנה אין מסככין בה ואין חילוק בין גדולה לארונה. אלל של קנים הן קשים וכן של חילת לשק"א והקלת שלה
עב: גדולה. מעשה עצות וקליעה מסככין בה אפי' קטנה דאיהא לשכיבה לפי שהיא עבה ואינה חלקה ועץ שלהן קשה: ארונה אין
מסככין בה. דקמחא לשכיבה דלא היו רגילין לארונה אלל לשכיבה שמהא חלקה ונוחה: כל הפוללו. לקמן מפרש מאי היא: מעמאות
עמא מת. כלומר כלי הם מן הסתם ומקבלות טומאה. והאי דנקט עמא מת משום דעבי אפלוגי במדרס שהוא אב הטומאה נקט נמי טמא
מת שהוא אב הטומאה והכי קאמר החוללות כלי הם לטומאה אלל אינם מיוחדות לשכיבה "שהן נעשות אב הטומאה במדרס הזו ואין אחת מואל
שיהו אב הטומאה אלל ע"י המת עלמו שיהיו הן טמאות מת דברי ר' דוסא: וחכמים אומרים טמאות מדרס. על ידי מדרס נעשות אב
הטומאה לפי שעשויות לשכיבה: מדרס אין עמא מת לא. בתמיה: והתנן כל המטמא מדרס מטמא עמא מת. והוא הדין לכל הטומאות
כגון טוגע בשרך ובגבילה. והאי דנקט טמא מת משום דבבא הטומאה מיירי והכי קאמר כל הנעשה אב הטומאה על ידי מדרס נעשה אב
הטומאה כשהוא עמא מת דאין לך מיטמא מדרס אלל המיוחד לשכיבה ויפין דעבי (שם) לשמיע כלל הוא וכל שהוא כלי למדרס מיטמא בכל
טומאה ואפילו הוא פשוטי כלי עץ דליפני ליה בק"ו במסכת שבת (דף מד.) מפך במת מנין ודין הוא כו'. וסיפא דהדיא משנה ויש שהוא
מטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס והיינו מה שהוא כלי אלל אינו מיוחד לשכיבה דמטמא בכל טומאות חוץ מטומאת מדרס שאם שזכ עליו
הזו ולא נגע בו טהור דלגבי מדרס מיוחד לך נענין כדאמרי' י' יאל זה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו: אימא אף במדרס. שכלי הן ועשוין
לשכיבה: מוזלי. בולרס ועשי לרועה להניח תחת ראשו ולשכב: הריני פסר. יסריין הבאין עלי לכפרתו של ר' חייא ובניו יהיו ולשון כבוד
הוא זה כשהוא מוצר מאי או רבו לאחר מיתתו י"ל ק"ו: כשנפסקה סורה מישראל. לא נשתבחה כולה קאמר אלל הלכות שבויות מניי במיתר
שהיו ראשי ארץ ישראל כדאמרי' בפסחים כאלו דברים (דף סו.): עלה הלל הכנלי. שמיים שגלה יבניה החרש והמסגר עמו הייתה ישיבה מאיה בבבל:
שהן

לשכיבה ומקבלת טומאה ואין מסככין בה אלל עשאה בפירוש לסיכון
מסככין בה ואינה מקבלת טומאה: שיפה. פוייל: גמי. יוסיק
דון רכין הלכך סתם קטנה יש בהן לשכיבה לא שנה גדולה מעשה
שרשרות שהיא עבה ואינה חלקה לא שנה ארונה שהיא חלקה והיינו
דקמי גדולה מסככין בה קטנה אין מסככין בה ואין חילוק בין גדולה לארונה. אלל של קנים הן קשים וכן של חילת לשק"א והקלת שלה
עב: גדולה. מעשה עצות וקליעה מסככין בה אפי' קטנה דאיהא לשכיבה לפי שהיא עבה ואינה חלקה ועץ שלהן קשה: ארונה אין
מסככין בה. דקמחא לשכיבה דלא היו רגילין לארונה אלל לשכיבה שמהא חלקה ונוחה: כל הפוללו. לקמן מפרש מאי היא: מעמאות
עמא מת. כלומר כלי הם מן הסתם ומקבלות טומאה. והאי דנקט עמא מת משום דעבי אפלוגי במדרס שהוא אב הטומאה נקט נמי טמא
מת שהוא אב הטומאה והכי קאמר החוללות כלי הם לטומאה אלל אינם מיוחדות לשכיבה "שהן נעשות אב הטומאה במדרס הזו ואין אחת מואל
שיהו אב הטומאה אלל ע"י המת עלמו שיהיו הן טמאות מת דברי ר' דוסא: וחכמים אומרים טמאות מדרס. על ידי מדרס נעשות אב
הטומאה לפי שעשויות לשכיבה: מדרס אין עמא מת לא. בתמיה: והתנן כל המטמא מדרס מטמא עמא מת. והוא הדין לכל הטומאות
כגון טוגע בשרך ובגבילה. והאי דנקט טמא מת משום דבבא הטומאה מיירי והכי קאמר כל הנעשה אב הטומאה על ידי מדרס נעשה אב
הטומאה כשהוא עמא מת דאין לך מיטמא מדרס אלל המיוחד לשכיבה ויפין דעבי (שם) לשמיע כלל הוא וכל שהוא כלי למדרס מיטמא בכל
טומאה ואפילו הוא פשוטי כלי עץ דליפני ליה בק"ו במסכת שבת (דף מד.) מפך במת מנין ודין הוא כו'. וסיפא דהדיא משנה ויש שהוא
מטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס והיינו מה שהוא כלי אלל אינו מיוחד לשכיבה דמטמא בכל טומאות חוץ מטומאת מדרס שאם שזכ עליו
הזו ולא נגע בו טהור דלגבי מדרס מיוחד לך נענין כדאמרי' י' יאל זה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו: אימא אף במדרס. שכלי הן ועשוין
לשכיבה: מוזלי. בולרס ועשי לרועה להניח תחת ראשו ולשכב: הריני פסר. יסריין הבאין עלי לכפרתו של ר' חייא ובניו יהיו ולשון כבוד
הוא זה כשהוא מוצר מאי או רבו לאחר מיתתו י"ל ק"ו: כשנפסקה סורה מישראל. לא נשתבחה כולה קאמר אלל הלכות שבויות מניי במיתר
שהיו ראשי ארץ ישראל כדאמרי' בפסחים כאלו דברים (דף סו.): עלה הלל הכנלי. שמיים שגלה יבניה החרש והמסגר עמו הייתה ישיבה מאיה בבבל:
שהן

